

Mitä tiedän rakkaudesta? Olen rakastanut ja rakastan vieläkin eli silloinhan minun täytyy tietää rakkaudesta jotain. Mutta ehkä haluatkin tietää miltä se tuntuu. Mieti, miltä tuntuu ilo, miltä tuntuu suru, miltä tuntuu pelko tai ikävä? Miltä tuntuu pakahtuminen ja onni? Miltä tuntuu suurin kipu ja miltä tuntuu syvin rauha? Siltä tuntuu rakkaus. Nyt kysyt kenties, miksi rakkaus ei voi tuntua vain hyvältä, pehmoiselta ja puhtaalta. Ehkä siksi, että haluan määritellä sen, muuttaa sitä, kasvattaa ja lannistaa. Silloin se ei mahdu enää minuun ja poistuu, mutta ei omasta halustaan vaan minun päätöksestäni, ja silloin sen tilalle astuu suru ja joskus myös viha. Rakkaus jää kuitenkin aina lähelle odottamaan sitä hetkeä, jolloin olen valmis jälleen kantamaan sitä sisälläni. Se hetki tulee, kun luovun vaatimuksistani rakkauden suhteen. Silloin rakkaudella on tarvitsemansa tila minussa ja silloin myös jaksan kantaa sitä tai antaa sen kantaa minua. Mutta paljonko painaa rakkaus? Yhtä hyvin voisi kysyä, paljonko painaa elämä? Olen ajatellut, että elämä, samoin kuin rakkaus painaa vain silloin, kun työnnän sitä pois luotani. Joudun työntämään lujaa, käyttämään siihen kaikki voimani ja yleensä silloin ihmettelen, miksi kaikki on niin raskasta. Työntövoima saattaa tuntua elämänvoimalta, mutta ei se ole sitä. Se on pikemminkin raatamista ulkopuolisten, joskus sisäistenkin vaatimusten suossa. Hien valuessa, lihakset äärimmilleen jännittyneinä pystyn kuin pystynkin pitämään aidon ilon ja rakkauden loitolla itsestäni. Mutta entäpä jos päästänkin ne luokseni, avaan oven sieluuni rohkeasti unohtaen ne raadolliset vaatimukset ja roolit, jotka telkeävät sieluni oven ja estävät rakkautta ja iloa pääsemästä sisään. Entäpä jos tartun niiden käsiin ja annan niille sen tehtävän, mikä niille on tarkoitettu. Annan niiden elää minussa ja tehdä minusta se ihminen, joksi olen tarkoitettu tulemaan. Ehkä mietit nyt, onko korkealentoisten sanojeni takana mitään todellista kokemuspohjaa, olenko minä kokenut aidon yksinäisyyden, sellaisen yksinäisyyden, joka tuntuu tyhjyydeltä ja huumaan pitkältä pudotukselta loputtomaan raihoon elämän pinnalta? Kun vierellä ei ole ketään, joka kykenisi poistamaan yksinäisyytesi tuskan, kykenisi sulkemaan sinut syliinsä niin, että olisit turvassa, olisit rakastettu. Ei ketään, jolle olisit se ykkösihminen, tärkein ja rakkain, juuri se oikea. Etkä itsekään saa antaa sitä mitä eniten haluat; välitöntä hellyyttä, huomiota ja arkipäivän rakastamista, romanttisesta rakastamisesta puhumattakaan. Olen kokenut sen ja koen edelleen. Tähän monet sanovat, että onhan olemassa vapaaehtoistyötä, on eläintensuojelua, on isättömiä poikia, äidittömiä tyttöjä, orpoja ja vanhuksia, on heikkoja ja sairaita ihmisiä. Niin on, mutta mistä voima heidän rakastamiseensa, jos meillä itsellämme ei ole rakastavaa kumppania vierellämme? Useat ihmiset antavat toisille ihmisille ikään kuin tyhjästä rakkautta, huolenpitoa ja hoivaa. Osa heistä tuntuu etsivän rakastamisen kohteiltaan vastakaikua ja he saavatkin sitä ajoittain. Mutta ilman rakkautta itsensä sisällä jokainen väsyä antamiseen jossain vaiheessa ja lopulta antaa periksi. Rakkautta on vaikea jakaa, jos se ei vyöry ylitse, pulppua esiin luonnostaan. Mistä syntyvät kaikki ne miljoonat rakkauslaulut ja rakkausrunot? Mistä syntyvät suuret unelmat ja suurin taide? Ne syntyvät koetusta rakkaudesta ja usein myös sen menettämisestä, koska mikään ei tuota niin suurta tuskaa kuin yksinäisyys, joka on vuorattu rakkauden puutteella. Eikä mikään ole pahempaa kuin menettää rakkaus. Mutta mistä saamme rakkautta, jos meillä ei sitä vierellämme ole? Olen etsinyt rakkautta paljon. Olen myös löytänyt sitä mitä ihmeellisimmissä muodoissa ja mitä kummallisimmista paikoista. Olen löytänyt sitä meren rannalta, puistosta, raitiovaunun kyydistä, ystävän ymmärtävästä katseesta ja lämpimistä sanoista, mutta kaikkein suurimman rakkauden löysin eräänä yllätyksellisenä päivänä pysähtymällä, kuin ohimennen, kauneimman kuulemani äänen, sanojen ja sävelten äärelle. Rakkaus, jonka löysin musiikin kautta oli viimeinen järjestyttävän suuri pisara etsintäni jokeen ja sai aikaan rakkauden tulvimisen minussa yli äyräidensä. Sen avulla aloin löytää tietä itseni syvimpiin kerroksiin ja rakkauteen,

joka asuu minussa, jos vain niin haluan. Toisin sanoen, löysin rakkauden lopultakin itsestäni. Miksi kirjoittaa taas rakkaudesta, tuosta maailman yleisimmin kirjoitetusta aiheesta? Olen tajunnut, että ilman rakkautta ei ole mitään, ei yhtään mitään, mistä kannattaa kirjoittaa tai puhua. Ilman rakkautta olemme kuin tyhjiä astioita, tekomme voimattomia, sanamme heliseviä tiukuja, kuten Raamattukin asiasta kauniisti puhuu. Mutta kun rakkaus saa täyttää, kaikelle tuntuu syntyvän merkitys. Kaikkein pienimmätkin asiat ja tapahtumat alkavat tuntua tärkeiltä, ne johtavat jonnekin, voivat puhua meille ja opettaa meitä. Ilman rakkautta en kykene kuulemaan, sillä silloin korvani kuulevat vain kipuni ja yksinäisyyteni äänen. Rakkaus avaa uuden salatonin maailman, jonka ihmeet ovat loputtomia, sillä rakkaus itsessään on ihme ja eläminen ihmeen kanssa saa elämän muuttumaan sarjaksi hyvyttä, kauneutta ja yllätyksellisyyttä. Se on kuin jännittävä polku, jota pitkin haluaa kulkea loppuelämänsä, sillä sen maisemat ovat huimat, täynnä värikkyyttä ja jonka jokaisen mutkan takana odottaa uusi ja erilainen näkymä. Rakkaudessa eläminen ja siitä ilon ammentaminen ei ole silti mikään helppo tie. On armoa saada kokea rakkaus elämässään, mutta heikkouden hetkinä saattaa rakkauden kokemus tuntua jopa liiankin vahvalta onnelta. Silloin ihminen ajaakin rakkauden pois luotaan siksi, että hän kokee olevansa siihen arvoton tai liian hauras. Tämän tien valitseminen vaatii kokoaikaista päätöksentekoa ja hereillä oloa, sillä rakkautta vastaan taistelevat voimat eivät uinu hetkeäkään. Älykkyyden ja pärjäävyyden merkkeinä saatetaan pitää kyynisyyttä, skeptisyyttä, raakaa realismia ja jopa kovuuttakin. Joidenkin ihmisten mielestä lapsenusko ja usko rakkauteen aikuisella kertoo naiviudesta, sinisilmäisyydestä ja kyvyttömyydestä kohdata tosiasioita. Joidenkin toisten mielestä se taas saattaa kertoa todellisuuspaosta ja pelosta, halusta kääntää kaikki vain pehmeäksi pumpulipalloksi, jonka sisään on helppo piiloutua pahalta maailmalta, kun se käy liian ahdistavaksi. Onko rakkaudessa eläminen sitten pakenemista tai itselleen valehtelua? Onko ilman parisuhdetta elävän ihmisen höpinä suuresta, kaikkivoittavasta rakkaudesta ja sen kokemisesta mielikuvitusta, satua ja vain suurta illuusiota? Vastaan, ei ole. Omasta mielestäni rakkaudessa eläminen on avoimena elämistä, kaikkien tunteiden vastaanottamista ja hyväksymistä. Jopa sateenkaarikin kaikkine väreineen kalpenee rakkauden tuomien tunteiden rinnalla, vaikka onkin niin hyvä vertauskuva sille. Se on myös suurta rohkeutta. Voit rakastaa, vaikka elämä ei menekään odotuksiesi mukaan ja vaikka rakkauden herättäjä olisi ihan jossakin muualla kuin sinun rinnallasi, sillä rakkaus on paljon enemmän kuin kahden ihmisen muodostama liitto tai suhde. Rakkaus on, on aina ollut ja tulee aina olemaan. Se on voima ja yhteys, jota ilman millään asialla tai teolla ei ole merkitystä. Siksi rakkauden kutistaminen tiettyyn muottiin tekee sille vääryyttä. Rakkaus on silta, joka yhdistää meidät kaikkiin muihin ihmisiin, luontoon ja itseemme ja ohjaa tekojamme oikeaan suuntaan. Mutta - rakkaus tuo mukanaan aina myös haavoittumisen riskin. Se paljastaa ihmisyyden haurauden opettamalla meitä luopumaan, sillä todellinen rakkaus elää ja kasvaa vain vapaudessa. Koemme tuskaa, yksinäisyyttä, pelkoa ja jopa vihaa yrittäessämme vangita ja hallita sitä ja pitää sen omanamme, mutta lopultakin tuo nyrkin sisään puristettu rakkaus vain tukehtuu hiljalleen pois tai pakenee viimeisillä voimillaan. Rakkaus saa ihmisen itkemään loputtomia kyyneleitä kaipuusta ja hylkäämisen pelosta, vaikka lopultakaan rakkaus itsessään ei hylkää koskaan ketään. Ihminen on ihminen, hän itse hylkää rakkauden yrittäessään määritellä ja muokata sen oman mielensä mukaan. Ihminen pettyy tällöin vain omiin odotuksiinsa ja oletuksiinsa ja kärsii aikansa, kunnes tarpeeksi tyhjänä on jälleen valmis täyttymään rakkaudella. Mitä on siis rakkaus? En osaa kirjoittaa niin hyvin, että voisin sanoa sen tyhjentävästi, vaikka niin kovasti tuossa aiemmin yritinkin. Lyhyesti siis - syvimmillään ja aidoimmillaan rakkaus on pelkästään suurta, käsittämätöntä rauhaa ja puhtain mahdollinen ilo

ja onnellisuus. Se on suurin turvallisuuden tunne ja loputtomin vapaus. Se on syvin totuus ja tietoisuus meissä. Rakkaus on sielumme ääni ja elämämme tarkoitus. Ilman rakkautta olemme pulassa, koska ilman sitä emme voi oppia tuntemaan itseämme ja toisiamme rehellisesti, avoimesti ja armollisesti, emmekä kykene toimimaan oikealla tavalla, oikeista lähtökohdista ja motiiveista. Siksi rakkaus on meille kaikille välttämättömyys.